

BOSNA I HERCEGOVINA
Konkurencijsko vijeće

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
Конкуренцијски савет

Z A K L J U Č A K

**o odbacivanju Zahtjeva za pokretanje postupka privrednih subjekata PREMIER
WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez,
SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik,
podnesenog protiv Grada Bihaća**

**Sarajevo
februar, 2026. godine**

Broj: UP-04-26-3-036-10/25
Sarajevo: 18.02.2026. godine

Konkurencijsko vijeće Bosne i Hercegovine, na osnovu člana 25. stav (1) tačka e), člana 42. stav (2), a u vezi sa članom 26. Zakon o konkurenciji ("Službeni glasnik BiH", br. 48/05, 76/07 i 80/09) i članom 58. stav (4) Zakona o upravnom postupku ("Službeni glasnik BiH", br. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16), rješavajući po Zahtjevu privrednih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, ul. Kralja Tomislava 47, 88260 Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik, zaprimljenom dana 13.10.2025. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-1/25, na 40. (četdesetoj) sjednici održanoj dana 18.02.2026. godine, donijelo je

Z A K L J U Č A K

1. Odbacuje se Zahtjev za pokretanje postupka privrednih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, podnesen protiv Grada Bihaća, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma iz člana 4. stav (1) Zakona o konkurenciji, koji se odnosi na odredbe člana 3. tačka 1) Odluke o komunalnim taksama i Anex II – Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12 ("Službeni glasnik Grada Bihaća", br.5/24 i 8/25), zbog stvarne nenadležnosti.
2. Ovaj Zaključak će biti objavljen u "Službenom glasniku BiH", službenim glasilima entiteta i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

O b r a z l o ž e n j e

Konkurencijsko vijeće Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Konkurencijsko vijeće) zaprimilo je dana 13.10.2025. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-1/25, Zahtjev za pokretanje postupka (u daljem tekstu: Zahtjev) privrednih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, ul. Kralja Tomislava 47, 88260 Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik (u daljem tekstu: Podnosioci zahtjeva), podnesen protiv Grada Bihaća, ul. Bosanska 4, 77000 Bihać, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma iz člana 4. stav (1) Zakona o konkurenciji ("Službeni glasnik BiH", br. 48/05, 76/07 i 80/09), a koji se odnosi na odredbe člana 3. tačka 1) Odluke o komunalnim taksama i Anex II – Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12 ("Službeni glasnik Grada Bihaća", br.5/24 i 8/25). Uz Zahtjev su dostavljene punomoći za zastupanje Podnosilaca zahtjeva od strane advokata Sanje Iličić-Lukenda i Luke Božića, ul. Kralja Tomislava 72, 88260 Čitluk.

Uvidom u podneseni Zahtjev, Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da isti nije kompletan i uredan, u smislu člana 28. Zakona o konkurenciji, te je shodno članu 31. istog Zakona, aktima broj: UP-04-26-3-036-2/25 od 20.10.2025. godine, broj: UP-04-26-3-036-4/25 od 11.11.2025. godine i broj: UP-04-26-3-036-6/25 od 03.12.2025. godine, zatražilo dopunu Zahtjeva. Tražene dopune Zahtjeva Podnosioci zahtjeva dostavili su podnescima zaprimljenim dana 07.11.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-3/25, dana 01.12.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-5/25 i dana 19.12.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-7/25.

Nakon što je Zahtjev dopunjen, Konkurencijsko vijeće je dana 11.02.2026. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-8/25, Podnosiocima zahtjeva izdalo Potvrdu o prijemu kompletnog i urednog Zahtjeva, u smislu člana 28. stav (3) Zakona o konkurenciji.

U Zahtjevu se u bitnom navodi sljedeće:

- Podnosioci zahtjeva su privredni subjekti koji se bave priređivanjem posebnih igara na sreću – kladenje na području Federacije BiH, na osnovu rješenja Federalnog ministarstva finansija.
- Grad Bihać je donio Odluku o komunalnim taksama i Anex II – Tarifu komunalnih taksa (u daljem tekstu: Odluka). Članom 3. tačka 1) Odluke je propisano da se komunalna taksa plaća na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću, dok je Aneksom II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, propisano da se za svaki poslovni prostor u kojem se priređuju igre na sreću plaća taksa u iznosu od 15.000,00 do 20.000,00 KM. Odluka u navedenom dijelu predstavlja zabranjeni sporazum iz člana 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji, jer istom Grad Bihać sprječava, ograničava i narušava tržišnu konkurenciju na relevantnom tržištu, na način da Podnosiocima zahtjeva uslovljava da prihvate dodatne obaveze, koje po svojoj prirodi nisu u vezi sa predmetom sporazuma.
- Odluka predstavlja prepreku pristupa na relevantno tržište u smislu člana 11. stava (1) i stava (2) tačka a) Odluke o određivanju relevantnog tržišta ("Službeni glasnik BiH", br. 18/06 i 34/10). U skladu sa navedenom odredbom prepreke pristupa relevantnom tržištu naročito predstavljaju pravne prepreke, zakoni, podzakonski akti i administrativne odredbe.
- Odluka se odnosi na sve privredne subjekte (fizička i prava lica) koji obavljaju djelatnost na području Grada Bihaća i svi su učesnici zabranjenog sporazuma.
- Relevantno tržište u smislu člana 3. stav (1) Zakona o konkurenciji, na koje je Grad Bihać djelovao svojom Odlukom je tržište priređivanja igara na sreću na području Grada Bihaća. Podnosioci zahtjeva su privredni subjekti koji djelatnost priređivanja igara na sreću obavljaju na području cijele Federacije BiH, ali se uslovi na području Grada Bihaća zbog obaveze plaćanja komunalne takse na poslovni prostor u enormnim iznosima, bitno razlikuju od uslova tržišne konkurencije u drugim gradovima i opštinama Federacije BiH.
- Grad Bihać kao donosilac Odluke, u smislu člana 2. stav (1) tačka b) Zakona o konkurenciji, je privredni subjekt na koji se primjenjuje navedeni Zakon, jer svojom Odlukom izravno utiče na relevantno tržište.

- Podnosioci zahtjeva se pozivaju na Presudu Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 U 035154 20 U od 01.12.2021. godine, kojom je Sud utvrdio da svi organi vlasti/institucije na svim nivoima vlasti u BiH, bez obzira na njihov pravni status, osnivače (grad, opština, kanton, entitet ili država) ili vlasništvo, ako svojim djelovanjem sprječavaju, ograničavaju ili narušavaju tržišnu konkurenciju u Bosni i Hercegovini, podpadaju pod primjenu Zakona o konkurenciji. Konkurencijsko vijeće je donijelo niz rješenja (npr. Rješenje broj UP-03-23-2-002-34/23 od 07.11.2024. godine – Grad Banja Luka; Rješenje broj 06-26-3-40-96-II/14 od 23.01.2020. godine – Federalno ministarstvo finansija; Rješenje broj UP-03-26-2-047-18/18 od 21.03.2019. godine – Grad Doboj), u kojima je utvrdilo da se Zakon o konkurenciji primjenjuje na tijela državne uprave i lokalne samouprave kada svojim aktima utiču na tržište. Istim odlukama Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da su organi uprave i lokalne samouprave donošenjem akata počinili zabranjeni sporazum iz člana 4. stav (1) Zakona o konkurenciji.
- Grad Bihać svojom Odlukom izravno utiče na relevantno tržište na način da Podnosiocima zahtjeva uslovljava da prihvate dodatne obaveze koje po svojoj prirodi nisu u vezi sa predmetom sporazuma i koje nisu nametnute na drugim područjima Federacije BiH. Osim toga, Grad Bihać svojom Odlukom nameće plaćanje komunalne takse za poslovni prostor samo priređivačima igara na sreću, dok privredni subjekti koji obavljaju druge djelatnosti ne moraju plaćati komunalne takse za poslovne prostore u kojima obavljaju djelatnost.
- Grad Bihać kao donosilac Odluke nema ustavni osnov za donošenje ovakve vrste takse, jer nijednim zakonom u Federaciji BiH nije propisana mogućnost takse na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Odluka, kao podzakonski akt, nije donesena na osnovu nekom materijalnog zakona koji bi gradu davao pravo da utvrđuje i naplaćuje komunalnu taksu za poslovne prostore u kojima se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Ne postoji ni jedan zakon, ni kantonalni ni federalni, koji daje pravo opštinama i gradovima da propisuju komunalne takse na poslovne prostore u kojima se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću.
- Podnosioci zahtjeva se pozivaju na presude Ustavnog suda BiH broj U-35/23 i U-30/23 u kojima se izričito navodi da propisivanje vrste i visine taksi od strane jedinica lokalne samouprave mora biti u skladu sa zakonom koji je donesen na državnom ili federalnom nivou. Donošenje zakona o finansijama i finansijskim institucijama Federacije BiH i fiskalna politika Federacije BiH u isključivoj je nadležnosti Federacije BiH.
- Grad Bihać u predmetnom slučaju uvodi takse za koje ne pruža nikakvu uslugu i koje poprimaju karakter parafiskalnog nameta, koji je usmeren isključivo na ubiranje prihoda od priređivača igara na sreću, što za posledicu ima prepreku pristupa relevantnom tržištu priređivačima igara na sreću. Predmetnom Odlukom se propisuju periodična (godišnja) davanja koja imaju obilježje poreza, a ne taksi.
- Rješenjem Grada Bihaća od 19.06.2024. godine, donesenim na osnovu Odluke, Podnosiocu zahtjeva pod 1. utvrđena je obaveza plaćanja komunalne takse na poslovni prostor u iznosu od 433.263,22 KM za 2024. godinu, iz čega se vidi da su priređivači igara na sreću došli u nepovoljan tržišni položaj u odnosu na druge privredne subjekte na području Grada Bihaća.

- Podnosioci zahtjeva svoju djelatnost obavljaju na osnovu Zakona o igrama na sreću ("Službene novine Federacije BiH", br. 48/15 i 60/15), koji je sistemski zakon u ovoj oblasti kojim su uređena sva pitanja iz oblasti igara na sreću, a ostvareni prihod po tom osnovu je prihod Budžeta Federacije BiH. Priređivanje ovih igara, prema članu 8. Zakona o igrama na sreću je isključivo pravo Federacije BiH, koja ta prava prenosi na druga lica na osnovu odobrenja nadležnog organa. Zakon o igrama na sreću propisuje i vrste naknada za priređivanje igara na sreću (lutrija, igre na automatima, klađenje, itd.), pa se prema tome naknada (taksa) za bilo koju vrstu igara koje su propisane Zakonom o igrama na sreću, ne može svrstati u kategoriju komunalnih taksi, koje su prihod jedinica lokalne samouprave. Iz navedenih razloga Podnosioci zahtjeva smatraju da odluku kojom se propisuju komunalne takse na poslovne prostore u kojima se priređuju igre na sreću ne može donijeti Grad Bihać.
- Podnosioci zahtjeva se pozivaju na Presude Ustavnog suda Federacije BiH broj: U-6/23, U-47/19, U-61/23 i U 29/22 u kojima je utvrđeno da jedinice lokalne samouprave nemaju pravo postupati na način da propisuju takse bez ikakvih ograničenja, posebno u situacijama kad su posebnim zakonima i propisima propisane naknade, kao što je to slučaj kod privrednih subjekata kojima je djelatnost priređivanje igara na sreću, te da propisivanje vrste i visine taksi od strane jedinica lokalne samouprave mora biti u skladu sa zakonom koji je donesen na državnom ili federalnom nivou.
- U konačnici Podnosioci zahtjeva traže da se odredbama člana 3. tačka 1) Odluke i Aneksom II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, kojima je propisano da se za svaki poslovni prostor u kojem se priređuju igre na sreću plaća taksa u iznosu od 15.000,00 do 20.000,00 KM, utvrdi da Grad Bihać sprječava narušava i ograničava tržišnu konkurenciju na relevantnom tržištu, na način da se Podnosioci zahtjeva uslovljavaju da prihvate dodatne obaveze, koje po svojoj prirodi nisu u vezi sa predmetnom sporazume, što predstavlja zabranjeni sporazum iz člana 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji. Pored toga traži se da se navedene odredbe smatraju ništavim i da se Gradu Bihaću naloži da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana iste uskladi sa Zakonom o konkurenciji, te da se Gradu Bihaću i odgovornim licima u Gradu Bihaću izrekne novčana kazna shodno članu 48. Zakona o konkurenciji.

Konkurencijsko vijeće je u skladu sa navodima iz Zaključka utvrdilo sve relevantne činjenice bitne za donošenje ovog Zaključka.

Podnosioci zahtjeva navode da je Odluku donio Grad Bihać, što nije u potpunosti tačno, jer je Odluku donijelo Gradsko vijeće Bihaća kao predstavnički organ lokalne samouprave, koji je istu donio u skladu sa svojim nadležnostima. Zakonom o principima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 49/06 i 51/09) navedeno je da je gradsko vijeće organ odlučivanja koji u okviru svojih nadležnosti donosi propise o porezima, taksama, naknadama i doprinosima jedinice lokalne samouprave u skladu sa zakonom. Takođe, Zakonom o lokalnoj samoupravi Unsko-sanskog kantona ("Službeni glasnik Unsko-sanskog kantona", br. 8/11) u članu 17. propisano je da je gradsko vijeće predstavnički organ lokalne samouprave u gradu, a u članu 21. stav (1) tačka č) propisana je nadležnost za donošenje propisa o porezima, taksama, naknadama i doprinosima jedinica lokalne samouprave u skladu sa zakonom.

Zahtjevom se traži da se odredbe člana 3. tačka 1) Odluke i Aneksa II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, smatraju zabranjenim sporazumom u smislu člana 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji, a da pri tom Podnosioci zahtjeva nisu dostavili podatke, koji bi mogli ukazivati na to da se u predmetnom slučaju radi o zabranjenom sporazumu.

Da bi mogao postojati zabranjeni sporazum privrednih subjekata na tržištu, moraju biti ispunjeni određeni uslovi na osnovu kojim bi se takav sporazum uopšte mogao karakterisati kao sporazum, a onda i zabranjeni sporazum u pravu konkurencije. Radi se o uslovima propisanim odredbama člana 2. stav (1) Zakona o konkurenciji, kojima se navode subjekti na koje se primjenjuje Zakon o konkurenciji i odredbama člana 4. stav (1) Zakona o konkurenciji, kojima se navodi ko mogu biti učesnici zabranjenih sporazuma i na koji način se tim sporazumima narušava tržišna konkurencija.

Odredbama člana 2. stav (1) tačka b) Zakona o konkurenciji propisano je da se isti primjenjuje sva pravna i fizička lica koja posredno ili neposredno učestvuju u prometu roba i usluga i koja svojim djelovanjem sprečavaju, ograničavaju ili narušavaju tržišnu konkurenciju na cijeloj teritoriji Bosne i Hercegovine ili značajnijem dijelu tržišta (privredni subjekti), navodeći tu organe državne uprave i lokalne samouprave, kada posredno ili neposredno učestvuju ili utiču na tržište. Shodno tome, Podnosioci zahtjeva su trebali dostaviti činjenice ili dokaze na osnovu kojih bi se donošenje Odluke, kao podzakonskog akta, moglo smatrati obavljanjem privredne djelatnosti od strane Grada Bihaća, odnosno da je Grad Bihać posredno ili neposredno učestvovao u prometu roba i usluga prilikom donošenja Odluke, kako je to propisano navedenim odredbama.

Odredbama člana 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji propisano je da su zabranjeni sporazumi, ugovori, pojedine odredbe sporazuma ili ugovora, zajednička djelovanja, izričiti i prešutni dogovori privrednih subjekata, kao i odluke udruženja privrednih subjekata (sporazumi) koji za cilj i posljedicu imaju sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije na relevantnom tržištu, a koji se odnose na zaključivanje takvih sporazuma kojima se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi s predmetom sporazuma. U skladu s tim Podnosioci zahtjeva su trebali dostaviti podatke ko su učesnici u zabranjenom sporazumu i na koji način je došlo do sprečavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišne konkurencije na relevantnom tržištu.

Podnosioci zahtjeva, ni nakon tri tražene dopune Zahtjeva od strane Konkurencijskog vijeća, nisu dostavili činjenice ili dokaze da je Grad Bihać donošenjem Odluke posredno ili neposredno učestvovao u prometu roba i usluga na relevantnom tržištu, odnosno da je imao status privrednog subjekta, niti su dostavili valjane i smislene podatke o tome ko su učesnici zabranjenog sporazuma i na koji način je došlo da narušavanja konkurencije na relevantnom tržištu. Kao učesnici u zabranjenom sporazumu navode se svi privredni subjekti (fizička i pravna lica) koji obavljaju djelatnost na području Grada Bihaća, pa tako i Podnosioci zahtjeva, što je nemoguće jer isti nisu učestvovali u postupku donošenja Odluke. Što se tiče podataka o narušavanju konkurencije između učesnika na relevantnom tržištu, takvi podaci nisu dostavljeni.

Konkurencijsko vijeće se, shodno odredbama člana 43. stav (7) Zakona o konkurenciji, u svrhu ocijene datog slučaja može koristiti praksom Evropskog suda pravde i odlukama Evropske komisije. Prema toj praksi privrednim subjektom u pravu tržišne konkurencije se smatra svaki subjekt koji se bavi privrednom djelatnošću bez obzira na njegov pravni status

i način finansiranja. Tako se privrednim subjektom smatraju privredna društva, ortaštva, poljoprivredne zadruge, privredna udruženja, fizička lica koja se bave slobodnom profesijom, javna preduzeća, tijela kojima je država povjerila obavljanje određenih poslova, ali i javna tijela ako obavljaju privrednu djelatnost, a nije riječ o aktivnostima koje bi potpadale pod izvršenje javnih ovlaštenja. Dakle, osnovno obilježje privrednog subjekta je obavljanje privredne, odnosno ekonomske djelatnosti, što u predmetnom slučaju kod donošenja Odluke od strane Gradskog vijeća Grada Bihaća, nije bio slučaj. Evropski sud pravde je u slučaju *Wouters* (C-309/99 paragraf 57) zaključio da se pravila konkurencije iz Ugovora o osnivanju Evropske zajednice ne primjenjuju na aktivnosti koje po svojoj prirodi, ciljevima i pravilima koje provode ne spadaju u sferu ekonomskih aktivnosti.

Prema članu 101. Ugovora o funkcionisanju Evropske Unije ("Službeni list Evropske unije" – C 202/47, 7.6.2016. – prečišćena verzija) zabranjeni sporazumi su sporazumi između privrednih subjekata, koji pretpostavljaju saglasnost volja, izraženu u ma kom obliku, sa ciljem ograničavanja tržišne konkurencije. Saglasnost volja je nužna pretpostavka primjene člana 101. Ugovora o funkcionisanju Evropske Unije, što je potvrdio Sud prve instance u slučaju *Bayer protiv Komisije* (*Bayer AG v Commission, slučaj T-41/96, 2000. ECR II-3383*). Odluka kao podzakonski akt je jednostrani akt, koji se jednako odnosi na sve učesnike na relevantnom tržištu, a ne sporazumu nastao kao saglasnost volja dva ili više učesnika na relevantnom tržištu kojim bi se drugom učesniku donijela tržišna prednost nad ostalom konkurencijom i na taj način spriječila, ograničila ili narušila konkurencija na relevantnom tržištu. Osim Gradskog vijeća Bihaća u donošenju Odluke nije učestovao ni jedan drugi privredni subjekt, pa u tom smislu nije moglo ni doći do sporazuma, a samim tim ni do zabranjenog sporazuma propisanog članom 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji.

Navođenje Podnosioca zahtjeva da sporne odredbe Odluke predstavljaju prepreku pristupa relevantnom tržištu, u smislu člana 11. stava (1) i stava (2) tačka a) Odluke o određivanju relevantnog tržišta, nisu relevantne za predmetni slučaj, jer navedenim preprekama nije došlo do narušavanja konkurencije na relevantnom tržištu. Prepreke za pristup na određeno tržište same po sebi nisu zabranjene i relevantne su samo u slučaju kada su zbog njih učesnici na relevantnom tržištu u konkurentskoj prednosti nad privrednim subjektima koji imaju namjeru ući na to tržište. U predmetnom slučaju sporne odredbe se odnose kako na učesnike na tržištu, tako i na privredne subjekte koji imaju namjeru da uđu na relevantno tržište, što znači da istima nije došlo, niti može doći do narušavanja konkurencije.

Iz navedenog je vidljivo da u predmetnom slučaju nema dokaza ili bar indicija da sporne odredbe Odluke predstavljaju zabranjeni sporazum, niti da je tim odredbama došlo do narušavanja konkurencije na relevantnom tržištu.

Zahtjev se u većem dijelu odnosi na tvrdnje Podnosilaca zahtjeva da sporne odredbe Odluke nisu u skladu sa zakonima i Ustavom Federacije BiH. Na ovo posebno ukazuju navodi Podnosilaca zahtjeva da Grad Bihać nije imao ustavni osnov za donošenje takse koja je propisana spornim odredbama Odluke, jer nijednim zakonom u Federaciji BiH nije propisana mogućnost takse na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Dakle, ovdje se radi o utvrđivanju zakonitosti donošenja odredbi člana 3. tačka 1) Odluke, zajedno sa Aneksom II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, a ne o tome da te odredbe predstavljaju zabranjeni sporazum, kojim je došlo do narušavanja konkurencije, jer one to nisu, niti je njima moglo doći do narušavanja konkurencije na relevantnom tržištu.

Konkurencijsko vijeće nije nadležno da utvrđuje zakonitost i ustavnost podzakonskih akata, nego je u skladu sa odredbama člana 25. stav (2) Zakona o konkurenciji nadležno da na nacrtu i prijedloge zakona i drugih propisa iz oblasti koje imaju uticaja na tržišnu konkurenciju, koje su obavezni dostaviti predlagači, daje mišljenje o njihovoj saglasnosti sa Zakonom o konkurenciji. U predmetnom slučaju radi se o propisu koji je na snazi i čiju zakonitost može da utvrđuje samo nadležni ustavni sud.

Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da nema osnova za pokretanjem postupka, u smislu odredbi člana 4. stav (1) Zakona o konkurenciji, jer odredbe člana 3. tačka 1) Odluke o komunalnim taksama i Anex II – Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, ne mogu predstavljati zabranjeni sporazuma, s obzirom da se radi o odredbama koje su sastavni dio podzakonskog akta koji je organ lokalne samouprave donio u okviru svojih nadležnosti, te da utvrđivanje zakonitosti i ustavnosti Odluke nije u nadležnosti Konkurencijskog vijeća.

Slijedom navedenog, Konkurencijsko vijeće je donijelo odluku kao u dispozitivu.

Pouka o pravnom lijeku

Protiv ovog Zaključka nije dozvoljena žalba.

Nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor pred Sudom Bosne i Hercegovine u roku od 30 dana od dana prijema ovog Zaključka.

Predsjednica

Ninela Salihbašić